

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΘΛΙΨΗ

«Εν παντί θλιβόμενοι»

Ο άνθρωπος της εποχής μας έχει συνηθίσει να ζει μέσα σ' ένα κλίμα άκριτης ευφροσύνης. Επιθυμεί να γεύεται διαρκώς μια ακόρεστη χαρά, επιδιώκει να αποφεύγει καθετί που πιθανόν να τον στενοχωρεί, αρνείται να αναλάβει ευθύνες οι οποίες θα τον πιέζουν. Αυτή η νοοτροπία τον κάνει να αντιμετωπίζει και την πίστη στο Χριστό με ανάλογο τρόπο. Θέλει ένα Χριστιανισμό χωρίς δοκιμασίες, χωρίς υποχρεώσεις, χωρίς δάκρυα, χωρίς σταυρό. Ένα Χριστιανισμό που θα του δίνει μια εφήμερη χαρά χωρίς περιεχόμενο, ένα αίσθημα αυτάρκειας. Εκουσίως αρνείται την άσκηση των δοκιμασιών. Όμως, ο ιερός ψαλμωδός προβαίνει σε μια άλλη διαπίστωση: «Εν θλίψει επλάτυνας με». Ο άνθρωπος αυξάνεται, βελτιώνεται πνευματικά, γίνεται σκευός εκλεκτός, κατοικητήριο της χάριτος του Θεού μέσα από τις θλίψεις του.

Οι θλίψεις αυτές μπορεί να προέρχονται από τις δοκιμασίες της ζωής. Ο πόνος, οι ασθένειες, η φτώχεια, τα καθημερινά προβλήματα, θλίνουν τον άνθρωπο και τον κάνουν να συναισθάνεται την αναξιότητά του και την ανάγκη που έχει της χάριτος του Θεού.

Οι θλίψεις: επίσκεψη του Θεού στη ζωή μας

Κάποτε, γράφει το Γεροντικό – ο αειθαλέστατος αυτός λειμώνας της εμπειρίας των ασκητών – ένας Γέροντας με τον υποτακτικό του επισκέφθηκαν μια πόλη για να συναντήσουν ανθρώπους που ζούσαν κοντά στο Θεό. Έφθασαν στην πόλη όταν είχε βραδιάσει. Αντίκρισαν ένα μεγάλο και ωραίο σπίτι. Χαρούμενες φωνές και γέλια γέμιζαν την ατμόσφαιρα. Χωρίς κανένα βιοτικό πρόβλημα όλη η οικογένεια ζούσε την αυτάρκεια της. «Εδώ είναι ο Θεός, είπε ο υποτακτικός, πόσο έχει ευεργετήσει αυτούς τους ανθρώπους!». «Όχι, απήντησε με πνευματική σύνεση ο Γέροντας, οι άνθρωποι αυτοί μέσα στη χαρά τους ελησμόνησαν τον Θεό και άφοβα παραβαίνουν το θείο θέλημά Του». Λίγο πιο κάτω υπήρχε ένα μικρό και φτωχικό σπίτι. Οι αναστεναγμοί και τα κλάματα που έρχοταν απ' αυτό ήταν ενδεικτικά των θλίψεων αυτών των ανθρώπων. «Ο Θεός απέστρεψε το πρόσωπό Του απ' αυτούς», είπε ο υποτακτικός. «Όχι, παιδί μου, τόνισε ο Γέροντας, μέσα στις θλίψεις τους αυτοί οι άνθρωποι θυμούνται το Θεό και ζητούν το έλεος Του».

Άρα οι θλίψεις είναι επίσκεψη του Θεού στη ζωή μας και πρέπει να τις αντιμετωπίζουμε όπως ο Ιώβ: «Εἶη το ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος».

Θλίψη για τις αμαρτίες μας

Αλλά οι θλίψεις μας προέρχονται και από τη συναίσθηση των αμαρτιών μας. Θλιβόμαστε για τα σφάλματά μας. Η θλίψη αυτή η οποία είναι σωτήρια εκδηλώνεται στο λεγόμενο «κατά Χριστόν πένθος», που είναι σημαντικό για τη σωτηρία της ψυχής μας.

Αδελφοί μου,

ο Χριστός δεν κάθισε «επί της Μωυσέως καθέδρας». Σήκωσε το Σταυρό Του και μας κάλεσε να Τον ακολουθήσουμε. Εμείς όλοι που ζούμε την μεταπτωτική κατάσταση του ανθρώπινου γένους, ζούμε τον καιρό των θλίψεων, που μας προετοιμάζει για την μακαριότητα του Παραδείσου. «Δια δακρύων και θλίψεων πολλών δει ημάς εισελθῆναι εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Αμήν.

Αρχιμ. Θ. Απ.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Β' Κορ. δ' 6-15)

Η φανέρωση της ζωής του Χριστού

Αδελφοί, ο Θεός ο ειπών εκ σκότους φως λάμψαι, ος έλαμψεν εν ταις καρδίαις ημών προς φωτισμόν της γνώσεως της δόξης του Θεού εν προσώπω Ιησού Χριστού. Έχομεν δε τον θησαυρόν τούτον εν οστρακίνοις σκεύεσιν, ίνα η υπερβολή της δυνάμεως ή του Θεού και μη εξ ημών, εν παντί θλιβόμενοι αλλ' ου στενοχωρούμενοι, απορούμενοι αλλ' ουκ εξαπορούμενοι, διωκόμενοι αλλ' ουκ εγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι αλλ' ουκ απολλύμενοι, πάντοτε την νέκρωσιν του Κυρίου Ιησού εν τω σώματι περιφέροντες, ίνα και η ζωή του Ιησού εν τω σώματι ημών φανερωθή. Αεί γαρ ημείς οι ζώντες εις θάνατον παραδιδόμεθα δια Ιησούν, ίνα και η ζωή του Ιησού φανερωθή εν τη θνητή σαρκί ημών. Ωστε ο μεν θάνατος εν ημίν ενεργείται, η δε ζωή εν υμίν. Έχοντες δε το αυτό πνεύμα της πίστεως κατά το γεγραμμένον. «Επίστευσα, διό ελάλησα», και ημείς πιστεύομεν, διό και λαλούμεν, ειδότες ότι ο εγείρας τον Κύριον Ιησούν και ημάς δια Ιησού εγερεί και παραστήσει συν υμίν. Τα γαρ πάντα δι' υμάς, ίνα η χάρις πλεονάσασα δια των πλειόνων την ευχαριστίαν περισσεύση εις την δόξαν του Θεού.

Μετάφραση της Αποστολικής περικοπής

Αδελφοί, ο Θεός που είπε να λάμψει φως από το σκοτάδι, αυτός έλαμψε μέσα σας, για να φέρει σε φως τη γνώση της δόξας του Θεού στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Έχουμε το θησαυρό αυτό μέσα σε πήλινα σκεύη, για να φανεί ότι τέτοια υπερβολική δύναμη είναι του Θεού και δεν προέρχεται από μας. Πιεζόμαστε με κάθε τρόπο, αλλά δε φθάνουμε σε αδιέξοδο, βρισκόμαστε σε αμηχανία αλλ' όχι σε απελπισία, διωκόμαστε αλλά δεν εγκαταλειπόμαστε, καταβαλλόμαστε αλλά δεν χανόμαστε. Πάντοτε φέρουμε στο σώμα μας το θάνατο του Κυρίου Ιησού, για να φανερωθεί και η ζωή του Ιησού στο σώμα μας. Διότι ενώ ζούμε, παραδιδόμαστε πάντοτε σε θάνατον χάριν του Ιησού, για να φανερωθεί και η ζωή του Ιησού στο θνητό μας σώμα. Ωστε ο μεν θάνατος συντελείται σ' εμάς, αλλ' η ζωή σ' εσάς. Αλλ' επειδή έχουμε το ίδιο πνεύμα της πίστεως σύμφωνα προς ό,τι είναι γραμμένο, πίστεψα και για τούτο μίλησα, και εμείς πιστεύουμε, για τούτο και μιλάμε, διότι γνωρίζουμε ότι εκείνος που ανέστησε τον Κύριο Ιησού θα αναστήσει και εμάς δια του Ιησού και θα μας στήσει μαζί μ' εσάς ενώπιον του. Όλα γίνονται προς χάριν σας, ώστε καθώς η χάρις επεκτείνεται σε περισσότερους, να προκαλέσει πλούσια την ευχαριστία προς δόξα του Θεού.